

Різдвяні повісті

Чарлз Дікенс

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Мокровольський О.

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Наш приятель — Чарлз Дікенс

— Чарлз Дікенс, — по складах прочитала бабуся. За все своє життя вона не прочитала жодної книги. — Гарне ім'я.

— Гарне?! — вигукнув я. — Хай йому грець! Це велике ім'я! Проте я був упевнений...

Прибулець, йому було близько 60 років, озирнувся і поглянув на мене...

— Я гадав, що ви...

— Що я... помер? — Чарлз Дікенс розсміявся. — Нічого подібного! Живий-здоровий! І дуже радий зустріти тут читача і шанувальника, і знавця!" — чомусь зринув у пам'яті саме цей епізод із фантастичного оповідання Рея Бредбері "Приятель Ніколаса Нікл бі — мій приятель". Гадаю, що той Чарлз Дікенс мав на увазі і нас — його відданих читачів, шанувальників і знавців. А нам водночас застається лише підтвердити, що він, себто справжній Чарлз Дікенс, і дійсно живий-здоровий навіть у третьому тисячолітті. Тому що, за винятком Вільяма Шекспіра, жоден із англійських письменників не здобув такого визнання як у широкого загалу, так і в рафінованих інтелектуалів. Тому що накладі його книжок давно перейшли за всі мислимі числа. Тому що... цей перелік можна продовжувати і продовжувати.

Гілберт Честерстон, сам першорядний англійський прозаїк і водночас автор однієї з найкращих біографій Дікенса, зазначав: "Він був до такої міри популярний, що ми, сучасні письменники, навіть не в змозі собі уявити, якою великою була його слава. Тепер не буває такої слави". Залишається лише додати, що слава прийшла до Дікенса у двадцять один рік і вже ніколи не покидала його, та й годі про славу!

"Неперевершений" (так називали Чарлза Дікенса за життя) не завжди купався у її променях. У роки дитинства й юності майбутній письменник устиг побачити (і пережити!) немало бід і турбот.

Народився Дікенс 1812 року в містечку Портсмут. Його життя починалося благополучно: сім'я була доволі заможною, і раннє дитинство письменника було безхмарним. Проте незабаром трапилося лихо: батько Дікенса, дрібний чиновник і не дуже розважлива людина, потрапив у боргову в'язницю. Тому майбутній письменник замість школи змушений був іти працювати на фабрику — наклеювати етикетки на банки з ваксою. Ці надзвичайно важкі й болючі роки стануть незагойною ранною. І не випадково, що свій розкішний особняк у Чатамі Дікенс заповів притулку для дівчат. Як не випадково і те, що письменник згодом ніколи не згадував про ті часи. Втім, так чи інакше, ті “важкі часи” згадуються (без перебільшення!) у кожному його творі.

Дослідники творчості Дікенса зауважили, що письменник був настільки прив'язаний до пам'яті свого дитинства, що час для нього наче зупинився. Приміром, герої його романів продовжували їздити на поштових диліжансах, коли вся Англія, натомість, давно вже пересіла на паровози.

Вибитися з бідності і стати всесвітньо відомим письменником йому значною мірою допомогли енергійність і творча обдарованість. Дікенс самотужки вивчив стенографію і незабаром став парламентським і газетним репортером. Невдовзі вийшли друком його перші твори — “Нариси Боза” і “Посмертні записки Піквікського клубу”, які зажили неабиякої популярності в Англії. А зміцнили цей успіх у майбутньому “Олівер Твіст”, “Життя і пригоди Ніколаса Ніклбі”, “Крамниця старожитностей”, “Домбі і син”, “Девід Копперфілд” і десятки інших романів.

Дікенс мав рідкісний талант співпереживання, який особливо яскраво виявляється у його творах про дітей і дитинство. Думка письменника про те, що долі дітей залежать від середовища, у якому вони зростають, що у тогочасному суспільстві діти є найбільш знедоленою його частиною, привернула увагу сучасників. Для Ч.

Дікенс а діти — це совість людства, і щоб вона була незаплямованою, потрібно боротися за те, щоб у дітей було дитинство.

Особливою теплотою і сердечністю вирізняються “Різдвяні повісті” письменника. Увазі юного читача пропонуються такі найвідоміші твори Дікенса, створені у цьому жанрі, як “Різдвяна пісня”, “Новорічні дзвони”, “Цвіркун домашнього вогнища”, “Битва життя” й “Одержимий”. У них Чарлз Дікенс прославляє звичайні людські радощі і висуває на передній план цінність людського тепла та щастя.

Утім, тут слід зауважити, що вже сам жанр різдвяної повісті передбачає добру, просвітлену і трохи казкову атмосферу. В різдвяній повісті можуть відбуватися найрозмаїтіші дива, найнезвичайніші пригоди та перетворення. Що ж спонукало “серйозного” автора “серйозних” романів взятися до створення такої “дитячої” дрібноти? Швидше за все, “різдвяні повісті”, як і любительські спектаклі чи публічне читання власних творів, були для Дікенса тим віконцем, де він міг хоч трохи відпочити від повсякденності. І, звичайно, слід пам’ятати про те, що Різдво було найулюбленішим святом письменника. Цікавим видається той факт, що в Англії ім’я Дікенса стало синонімом Різдва. Розповідають, що коли видатний письменник помер у 1870 році, маленька дівчинка — дочка лондонського вуличного крамаря — запитала: “Містер Дікенс помер? Чи означає це, що помер і Санта Клаус?”.

Отож, першу зі своїх повістей, “Різдвяну пісню у прозі”, Чарлз Дікенс створив під час своїх нічних прогулянок Лондоном. У різдвяні дні 1843 року “Пісня” вийшла друком. Чудово видана і проілюстрована відомим художником і добрим приятелем письменника Джоном Лічем, вона відразу зажила успіху. А захопливі читацькі відгуки спонукали письменника до продовження розпочатої справи. Після цього, за винятком 1847 року, він щорічно

видавав по одній різдвяній повісті. Ставши редактором “Домашнього читання” й аж до смерті, Чарлз Дікенс часто включав у різдвяний номер спеціально написане оповідання, хоча й не обов’язково про Різдво.

У найвідомішій із “різдвяних повістей” Дікенса — “Різдвяній пісні” — читач бачить світ з усіма його контрастами, споглядає минуле головного героя, скнари Скрязя, його самотнє і не дуже щасливе дитинство, його сповнену труднощів юність. Проте холод “кам’яного серця” Скрязя, який є втіленням егоїзму, захланності та бездушності, після казкової подорожі з трьома Духами (Духом Колишнього Різдва, Духом Теперішнього Різдва, Духом Прийдешнього Різдва) відступає, розвіюється. Головний герой перероджується у доброго дядечка Скрязя. Цілком очевидно, що у потаємній глибині Скрязевих примар приховується і власний біль письменника, якого він зазнав на фабриці вакси.

У час написання “різдвяних повістей” Чарлз Дікенс був переконаний, що злочини, злидні, бідність, насильство, які він найбільше ненавидів у сучасному суспільстві та яких побоювався, зумовлені лише одним — неосвіченістю народу. Тому ця думка тією чи іншою мірою пронизує усі повісті письменника. Потрібно також зауважити, що з п’яти повістей, запропонованих увазі читача, лише перша присвячена Різдву. Дія “Новорічних дзвонів” відбувається напередодні Нового року, у “Битві життя” й “Одержимому” Різдво подається лише епізодично, у “Цвіркуні домашнього вогнища” Різдвяні свята навіть не згадуються. Проте це не завадило скластися думці, що Дікенс “винайшов Різдво”, оскільки всі його повісті об’єднує один задум і єдиний настрій.

“Різдво, — зазначав Чарлз Дікенс, — це пора, коли голосніше, ніж у будь-який інший час року, говорить у нас пам’ять про всі злигодні, обр’єзи і страждання у світі, що оточує нас, і так само, як і все, що ми зазнали упродовж свого життя, спонукає нас робити

добро”. Не можна не прислухатися до мудрих слів
Неперевершеного.

Борис Щавурський

• • •

Далі — у повній книжці «Різдвяні повісті».
nashaknyga.com.ua